

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 438

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 17 mai 2004

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 167 din 1 aprilie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (4), art. 18 și art. 37 alin. (4) și (7) din Legea energiei electrice nr. 318/2003	1-5		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
535. — Ordin al ministrului sănătății privind aprobarea Listei cuprinzând standardele române care adoptă standarde europene armonizate ale căror prevederi se referă la dispozitive medicale implantabile active			5-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 167

din 1 aprilie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (4), art. 18 și art. 37 alin. (4) și (7) din Legea energiei electrice nr. 318/2003

Costică Bulai — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Aurelia Popa — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (4), art. 18 și art. 37 alin. (4) și (7) din Legea energiei electrice nr. 318/2003, excepție ridicată de Nicolae Duvalmă în Dosarul nr. 4.876/2003 al Judecătoria Brașov.

La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public arată că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale referitoare la garantarea dreptului de proprietate privată, întrucât legiuitorul, în temeiul art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală, a stabilit limitele și conținutul acestui drept în considerarea interesului public general. În acest sens Curtea s-a pronunțat recent prin Decizia nr. 72/2004 și, întrucât nu au apărut elemente noi de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe, se apreciază că excepția este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 ianuarie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 4.876/2003, **Judecătoria Brașov a sesizat**

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (4), art. 18 și art. 37 alin. (4) și (7) din Legea energiei electrice nr. 318/2003, excepție ridicată de Nicolae Duvalmă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile art. 37 alin. (4) din Legea nr. 318/2003 reglementează exproprierea gratuită a unor terenuri proprietate privată, ceea ce este în vădită contradicție cu dispozițiile constituționale privind protecția proprietății.

În ceea ce privește reglementarea prevăzută în art. 16 alin. (4) și art. 18 din Legea nr. 318/2003, se apreciază că, pe de o parte, dreptul de uz și servitute atribuit cu titlu gratuit statului echivalează cu lipsirea de proprietate, întrucât titularul dreptului nu își poate exercita prerogativele acestui drept, fiind obligat să suporte o sarcină exorbitantă, incompatibilă cu garanțiile oferite de Constituție, iar pe de altă parte, folosința gratuită a unei proprietăți private înlătură obligația constituțională a statului de a respecta principiul echității în protecția dreptului de proprietate, indiferent de titular.

De asemenea, autorul excepției arată că, în practică, nu are acces liber la justiție pentru repararea prejudiciului cauzat prin amplasarea obiectivelor energetice, întrucât trebuie să suporte cheltuielile pe care le implică deplasarea obiectivului energetic, care sunt cu mult peste posibilitățile sale financiare.

Judecătoria Brașov apreciază că textele de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 44 și 136, întrucât aduc atingere exercitării plene a atributelor dreptului de proprietate, putându-se realiza astfel o adevărată expropriere, cu nesocotirea art. 44 alin. (3) din Constituție, republicată, deci fără o dreaptă și prealabilă despăgubire și fără posibilitatea proprietarului terenului de a apela la justiție în condițiile art. 44 alin. (5).

În concluzie, instanța de judecată apreciază excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (4), art. 18 și art. 37 alin. (4) și (7) din Legea energiei electrice nr. 318/2003 ca fiind întemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatului Poporului.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (4), art. 18 și art. 37 alin. (4) și (7) din Legea energiei electrice nr. 318/2003 este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu încalcă prevederile art. 21, 44 și 136 din Constituție, republicată, și nici art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la protecția proprietății private. Astfel, reglementările criticate nu conțin dispoziții de natură a interzice în vreun mod sesizarea instanțelor competente pentru soluționarea eventualelor litigii privind terenurile afectate serviciului public și nu fac distincție în raport de titularul dreptului de proprietate privată a terenului. Mai mult, acestea reglementează numai o indisponibilizare a terenurilor respective, care nu afectează în esență dreptul de proprietate al titularului, și se încadrează în măsurile necesare pentru îndeplinirea obligațiilor statului referitoare

la protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară, prevăzute de art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, republicată.

Avocatul Poporului apreciază că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate față de art. 21 din Constituție, republicată, deoarece textele de lege criticate nu îngrădesc dreptul proprietarilor de terenuri de a se adresa justiției pentru stabilirea cuantumului despăgubirilor, în toate situațiile în care li se aduc prejudicii de către titularii autorizațiilor de înființare și titularii licențelor. Prevederile art. 16 alin. (4), art. 18 și art. 37 alin. (4) din Legea nr. 318/2003 sunt în conformitate cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, republicată, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege, și nu au drept consecință instituirea unei inegalități între proprietatea privată și cea publică.

Pe de altă parte, întrucât art. 37 alin. (4) din Legea nr. 318/2003 nu reglementează procedura exproprierii, aceasta fiind expres prevăzută de alte dispoziții ale Legii nr. 318/2003, ci doar faptul că terenurile pe care se situează rețelele electrice de distribuție sunt și rămân în proprietatea publică a statului, reglementarea este în deplină concordanță cu prevederile art. 44 alin. (2) din Constituție, republicată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituția României, republicată, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 16 alin. (4), art. 18 și art. 37 alin. (4) și (7) din Legea energiei electrice nr. 318/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iulie 2003. Textele legale criticate au următorul conținut:

— Art. 16 alin. (4): „*Exercitarea drepturilor de uz și servitute asupra proprietăților afectate de capacitățile energetice se realizează cu titlu gratuit pe toată durata existenței acestora. Dacă cu ocazia intervenției pentru rețehnologizări, reparații, revizii, avarii se produc pagube proprietarilor din vecinătatea capacităților energetice, titularii de licență au obligația să plătească despăgubiri în condițiile prezentei legi.*”;

— Art. 18: „(1) *Dreptul de uz asupra terenului pentru executarea lucrărilor necesare realizării sau rețehnologizării de capacități energetice se întinde pe durata necesară executării lucrărilor. În exercitarea acestui drept de uz, titularul autorizației de înființare, cu respectarea prevederilor legale, poate:*

a) *să depoziteze pe terenurile proprietate privată materiale, echipamente, utilaje, instalații;*

b) *să desființeze culturi sau plantații, construcții sau alte amenajări existente ori numai să le restrângă, în măsura strict*

necesară executării lucrărilor pentru capacitatea autorizată, în condițiile legii;

c) să îndepărteze materiale, să capteze apa, în condițiile prevăzute de legislația în vigoare;

d) să instaleze utilaje și să lucreze cu acestea, să amplaseze birouri și locuințe de șantier;

e) să oprească ori să restrângă activități ale proprietarului, în măsura strict necesară executării lucrărilor pentru capacitatea autorizată.

(2) Dreptul de uz prevăzut la alin. (1) încetează înaintea expirării duratei stabilite pentru executarea lucrărilor sau înaintea acestui termen, la data terminării anticipate a lucrărilor sau la data sistării acestora și renunțării la autorizații. Oricare dintre aceste situații trebuie notificată de îndată proprietarului.

(3) Dreptul de uz asupra terenului pentru asigurarea funcționării normale a capacității energetice se întinde pe toată durata funcționării capacității, iar exercitarea lui se face ori de câte ori este necesar pentru asigurarea funcționării normale a capacității. În exercitarea acestui drept, titularul licenței poate:

a) să depoziteze materiale, echipamente, utilaje, instalații pentru întreținere, revizii, reparații și intervenții necesare pentru asigurarea funcționării normale a capacității;

b) să instaleze utilaje și să lucreze cu acestea;

c) să desființeze sau să reducă culturi, plantații sau alte amenajări existente și să restrângă activități ale proprietarului, în măsura și pe durata strict necesare executării operațiilor de întreținere, reparații, revizii sau intervenții pentru asigurarea funcționării normale a capacității.

(4) Titularul licenței este obligat să înștiințeze în scris proprietarul bunurilor, terenurilor sau activităților care vor fi afectate ca urmare a lucrărilor la capacitățile energetice, cu excepția cazurilor de avarii, situație în care proprietarii sunt înștiințați în termenul cel mai scurt.

(5) Titularul licenței este obligat să plătească proprietarilor despăgubirea cuvenită pentru pagubele produse, să degajeze terenul și să-l repună în situația anterioară, în cel mai scurt timp posibil.

(6) Servitutea de trecere subterană, de suprafață sau aeriană cuprinde dreptul de acces și de executare a lucrărilor la locul de amplasare a capacităților energetice cu ocazia intervenției pentru rețehnologizări, reparații, revizii și avarii.

(7) Pentru a evita punerea în pericol a persoanelor, a bunurilor sau a unor activități desfășurate în zona de executare a lucrărilor de realizare sau rețehnologizare de capacități energetice, precum și a operațiilor de revizie sau reparație la capacitatea în funcțiune, titularul autorizației sau al licenței are dreptul de a obține restrângerea sau sistarea, pe toată durata lucrărilor, a activităților desfășurate în vecinătate de alte persoane. În acest caz persoanele afectate vor fi înștiințate, în scris, despre data începerii, respectiv finalizării lucrărilor.

(8) La încetarea exercitării drepturilor prevăzute la art. 16 alin. (2), titularul autorizației de înființare, respectiv titularul licenței, este obligat să asigure degajarea terenului și repunerea lui în situația inițială.

(9) Dreptul de acces la utilitățile publice, prevăzut la art. 16 alin. (2) lit. e), trebuie exercitat de titularul autorizației sau al licenței cu bună-credință și în mod rezonabil, fără a prejudicia accesul altor persoane la respectivele utilități publice.“;

— Art. 37 alin. (4) și (7): „(4) Terenurile pe care se situează rețelele electrice de distribuție existente la intrarea în

vigoare a prezentei legi sunt și rămân în proprietatea publică a statului. [...]

(7) Cheltuielile pentru modificarea instalațiilor de distribuție a energiei electrice, ca urmare a racordării de noi utilizatori sau a schimbării caracteristicilor energetice inițiale ale utilizatorilor existenți, inclusiv pentru eliberarea unor amplasamente, sunt suportate integral de cel care a generat modificarea.“

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încălcă prevederile art. 21 alin. (1) și (2), art. 44 și 136 din Constituția României, republicată, care au următorul conținut:

— Art. 21 alin. (1) și (2): „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngradi exercitarea acestui drept.“;

— Art. 44: „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii pot dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor numai în condițiile rezultate din aderarea României la Uniunea Europeană și din alte tratate internaționale la care România este parte, pe bază de reciprocitate, în condițiile prevăzute prin lege organică, precum și prin moștenire legală.

(3) Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.

(4) Sunt interzise naționalizarea sau orice alte măsuri de trecere silită în proprietate publică a unor bunuri pe baza apartenenței sociale, etnice, religioase, politice sau de altă natură discriminatorie a titularilor.

(5) Pentru lucrări de interes general, autoritatea publică poate folosi subsolul oricărei proprietăți imobiliare, cu obligația de a despăgubi proprietarul pentru daunele aduse solului, plantațiilor sau construcțiilor, precum și pentru alte daune imputabile autorității.

(6) Despăgubirile prevăzute în alineatele (3) și (5) se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, prin justiție.

(7) Dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului.

(8) Avera dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.

(9) Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.“;

— Art. 136: „(1) Proprietatea este publică sau privată.

(2) Proprietatea publică este garantată și ocrotită prin lege și aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale.

(3) Bogățiile de interes public ale subsolului, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil, de interes național, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental, precum și alte bunuri stabilite de legea organică, fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

(4) Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de asemenea, ele pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică.

(5) *Proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice.*“

Examinând excepția, Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor art. 16 alin. (4), art. 18 și art. 37 alin. (4) și (7) din Legea energiei electrice nr. 318/2003 s-a mai pronunțat, exemplul fiind Decizia nr. 72/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 22 martie 2004. Cu acel prilej Curtea a statuat că „dispozițiile art. 16 alin. (4) și art. 18 din Legea energiei electrice nr. 318/2003 instituie o sarcină gratuită care grevează proprietățile afectate de capacități energetice, pe toată durata existenței acestora. Această sarcină constă în obligația deținătorilor cu orice titlu ai acestor terenuri de a permite intervenția titularilor de licență pentru re tehnologizări, reparații, revizii sau remedierea avariilor, în baza drepturilor de uz și servitute ale acestora din urmă asupra proprietăților respective. Aceste drepturi, stabilite potrivit art. 16 alin. (2) lit. a)–e) din lege, au ca obiect utilitatea publică, au caracter legal și se exercită pe toată durata existenței capacității energetice sau temporar, cu ocazia lucrărilor de intervenție.

Curtea constată că, în argumentarea criticii sale, autorul excepției pleacă de la o premisă greșită constând în absolutizarea exercițiului prerogativelor dreptului său de proprietate, făcând abstracție de prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, republicată, potrivit căruia *«conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege»*, ca și de acelea ale art. 136 alin. (5) care consacră caracterul inviolabil al proprietății private, *«în condițiile legii organice»*.

Potrivit acestor dispoziții, legiuitorul ordinar este, așadar, competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Sub acest aspect, Curtea constată că, prin reglementarea dedusă controlului, legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.

Chiar dacă prin instituirea drepturilor de uz și servitute titularul dreptului de proprietate suferă o îngărădire în exercitarea atributelor dreptului său, având în vedere că pe această cale se asigură valorificarea fondului energetic — bun public de interes național —, reglementarea legală în sine nu relevă nici o contradicție cu art. 44 alin. (3) din Constituție, republicată, referitor la expropriere. Astfel, exercitarea drepturilor de uz și servitute asupra proprietăților afectate de capacitățile energetice, cu titlu gratuit, pe toată durata existenței acestora, deși are ca efect lipsirea celor interesați de o parte din veniturile imobiliare, nu se traduce într-o expropriere *de iure* și nici într-o expropriere *de facto*, ci asigură un control al exercitării dreptului de proprietate, ceea ce nu contravine art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la protecția proprietății private. Este ceea ce a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza *«Mellacher și alții împotriva Austriei»*, 1989, o speță referitoare la reglementarea folosirii bunurilor. De asemenea, în cauza *«Sporrong și Lönnroth împotriva Suediei»*, 1982, aceeași

Curte a arătat că, întrucât autoritățile nu au trecut la exproprierea imobilelor petiționarilor, aceștia puteau să își folosească bunurile, să le vândă, să le lase moștenire, să le doneze sau să le ipotecheze. Prin urmare, s-a apreciat că nu se poate asimila situația cu o expropriere în fapt, deoarece, chiar dacă dreptul de proprietate a pierdut în substanța sa, el nu a dispărut.

În ceea ce privește art. 37 alin. (4) și (7) din Legea energiei electrice nr. 318/2003, Curtea constată că acesta nu consacră trecerea în proprietatea statului a terenurilor pe care se află rețele electrice de distribuție, ci prevede că acestea sunt și rămân în proprietatea publică a statului, instituind astfel un fine de neprimire a cererilor de retrocedare. Așa fiind, reglementarea legală în cauză nu relevă nici o contradicție cu alin. (3) al art. 44 din Constituție, republicată, ci, dimpotrivă, este în deplină concordanță cu art. 136 alin. (2) și (4) din Constituție, republicată, potrivit cărora proprietatea publică aparține statului și unităților administrativ-teritoriale și este inalienabilă.

În ceea ce privește situația în care terenul necesar pentru înființarea și funcționarea capacității energetice este proprietatea privată a unui terț, Curtea reține că, potrivit art. 20 din lege, solicitantul autorizației de înființare poate să inițieze procedura legală de expropriere a terenului, dacă se invocă o cauză de utilitate publică, și să obțină concesiunea acestuia, în condițiile legii.

Analizând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea Constituțională observă că, potrivit acesteia, statul are o marjă mare de apreciere, în funcție de nevoia reală a comunității, în adoptarea măsurii de privare de proprietate. În cauza *«James și alții împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei»*, 1986, Curtea Europeană a statuat că nu poate fi vorba despre o încălcare a dispozițiilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dacă privarea de proprietate a fost făcută într-un anumit context politic, economic sau social, dacă răspunde unei *«utilități publice»*, așa cum prevede art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, aparținând chiar și unei categorii mai restrânse de persoane, deci și în situația în care colectivitatea în ansamblul ei nu utilizează sau nu profită ea însăși de bun. În vederea realizării scopului ei legitim, măsura privativă de proprietate trebuie însă să păstreze un echilibru just între exigențele interesului general al comunității și apărarea drepturilor fundamentale ale individului. Mai mult, ea trebuie să aibă loc în condițiile prevăzute de legea internă, care este necesar să fie accesibilă, publică și previzibilă, și să cuprindă o procedură clară de aplicare. Or, în această materie, legea română respectă exigențele impuse de prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 44 alin. (2) din Constituție, republicată, Curtea constată că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, indiferent de titular, fără nici o discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.“

Pe de altă parte, Curtea reține că art. 44 alin. (5) din Legea fundamentală prevede expres dreptul autorităților de a folosi subsolul oricărei proprietăți imobiliare pentru lucrări

de interes general, în condițiile acordării de despăgubiri proprietarului pentru „daunele aduse solului, plantațiilor sau construcțiilor, precum și pentru alte daune imputabile autorității”. Aceste prevederi se regăsesc în art. 16 din Legea nr. 318/2003, care la alin. (6) arată că „Dreptul de uz și de servitute asupra terenurilor proprietate privată [...] se stabilesc și se exercită cu respectarea principiului echității, a dreptului de proprietate și a legislației în vigoare”. Mai mult, potrivit art. 44 alin. (7) din Legea fundamentală, „dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului”. Așa fiind, nimic nu împiedică persoana care a suferit un prejudiciu în urma operațiunilor de

realizare și re tehnologizare a capacităților energetice care se execută asupra terenurilor proprietate privată să solicite statului repararea pagubei produse, potrivit dispozițiilor dreptului comun. Prin urmare, Curtea nu poate reține critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 21 din Constituție, republicată, întrucât normele criticate nu conțin nici o prevedere de natură să antreneze o restrângere a accesului liber la justiție.

Soluția adoptată în decizia sus-menționată, ca și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 1, 2, 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (4), art. 18 și art. 37 alin. (4) și (7) din Legea energiei electrice nr. 318/2003, excepție ridicată de Nicolae Duvalmă în Dosarul nr. 4.876/2003 al Judecătorei Brașov. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 aprilie 2004.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind aprobarea Listei cuprinzând standardele române care adoptă standarde europene armonizate ale căror prevederi se referă la dispozitive medicale implantabile active

Având în vedere prevederile art. 9 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 344/2004 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață și/sau de punere în funcțiune a dispozitivelor medicale implantabile active, văzând Referatul de aprobare al Direcției generale farmaceutice, inspecția de farmacie și aparatură medicală nr. OB 5.063/2004,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 743/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Lista cuprinzând standardele române care adoptă standarde europene armonizate ale căror prevederi se referă la dispozitive medicale implantabile active și ale căror referințe au fost publicate în

Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Ovidiu Brînzan

București, 4 mai 2004.
Nr. 535.

LISTA

**cuprinzând standardele române care adoptă standarde europene armonizate
ale căror prevederi se referă la dispozitive medicale implantabile active**

(prezenta listă adoptă standardele europene armonizate aplicabile Directivei 90/385/EEC, ale căror referințe au fost publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene)

Nr. Crt.	Numărul de referință	Titlul standardului
1	SR EN 540:1996	Investigația clinică a dispozitivelor medicale pe subiecți umani
2	SR EN 550:1997	Sterilizarea dispozitivelor medicale. Validare și control de rutină pentru sterilizarea cu oxid de etilenă
3	SR EN 552:2001	Sterilizarea dispozitivelor medicale. Validare și control de rutină pentru sterilizare prin iradiere
4	SR EN 554:2003	Sterilizarea dispozitivelor medicale. Validare și control de rutină pentru sterilizarea cu căldură umedă
5	SR EN 556:2001	Sterilizarea dispozitivelor medicale. Cerințe pentru dispozitive medicale etichetate "Steril"
6	SR EN 868-1:2003	Materiale și sisteme de ambalare pentru dispozitivele medicale care urmează a fi sterilizate
7	SR EN 980/A1:2003	Simboluri grafice utilizate pentru etichetarea dispozitivelor medicale
8	SR EN 1041:2003	Informații furnizate de producători împreună cu dispozitivele medicale
9	SR EN 1174-1:1999	Sterilizarea dispozitivelor medicale. Estimarea populației de microorganisme pe produs. Partea 1: Cerințe
10	SR EN 1174-2:1999	Sterilizarea dispozitivelor medicale. Estimarea populației de microorganisme pe produs. Partea 2: Ghid
11	SR EN 1174-3:1999	Sterilizarea dispozitivelor medicale. Estimarea populației de microorganisme pe produs. Partea 3: Ghid pentru metodele de validare a tehnicilor microbiologice
12	SR EN ISO 10993-1:2003	Evaluarea biologică a dispozitivelor medicale. Partea 1: Evaluare și testare

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

13	SR EN ISO 10993-4:2003	Evaluarea biologică a dispozitivelor medicale. Partea 4: Selectarea testelor pentru interacțiunile cu sângele
14	SR EN ISO 10993-5:2003	Evaluarea biologică a dispozitivelor medicale. Partea 5: Teste pentru citotoxicitate in vitro
15	SR EN ISO 10993-7:2003	Evaluarea biologică a dispozitivelor medicale. Partea 7: Reziduuri de sterilizare cu oxid de etilenă
16	SR EN ISO 10993-9:2003	Evaluarea biologică a dispozitivelor medicale. Partea 9: Cadru pentru identificarea și cuantificarea produșilor potențiali de degradare
17	SR EN ISO 10993-10:2002	Evaluarea biologică a dispozitivelor medicale. Partea 10: Teste de iritare și de hipersensibilitate cu efect retard
18	SR EN ISO 10993-11:1998	Evaluarea biologică a dispozitivelor medicale. Partea 11: Teste pentru toxicitate sistemică
19	SR EN ISO 10993-12:2003	Evaluarea biologică a dispozitivelor medicale. Partea 12: Prepararea eșantioanelor și a materialelor de referință
20	SR EN ISO 10993-13:2003	Evaluarea biologică a dispozitivelor medicale. Partea 13: Identificare și cuantificare a produselor de degradare din dispozitive medicale pe bază de polimeri
21	SR EN ISO 10993-16:2003	Evaluarea biologică a dispozitivelor medicale. Partea 16: Proiectarea studiilor toxicocinetice pentru produse de degradare și substanțe extractibile
22	SR EN ISO 10993-17:2003	Evaluarea biologică a dispozitivelor medicale. Partea 17: Stabilirea limitelor admisibile pentru substanțe extractibile
23	SR EN ISO 13485:2003	Sistemul calității. Dispozitive medicale. Cerințe particulare pentru aplicare EN ISO 9001 (revizuire a EN 46001:1996)
24	SR EN ISO 13488:2002	Sistemele calității. Dispozitive medicale. Cerințe particulare pentru aplicarea EN ISO 9002 (revizuire a EN 46002:1996) (identic cu ISO 13488:1996)
25	SR EN ISO 14155-1:2003	Investigația clinică a dispozitivelor medicale pentru subiecți umani. Partea 1: Cerințe generale
26	SR EN 30993-3:1996	Evaluarea biologică a dispozitivelor medicale. Partea 3: Teste pentru genotoxicitate, carcinogenitate și efectul toxicității asupra funcției de reproducere

27	SR EN 30993-6:1998	Evaluarea biologică a dispozitivelor medicale. Partea 6: Teste pentru efecte locale după implantare
28	SR EN 45502-1:2001	Dispozitive medicale implantabile active. Partea 1: Cerințe generale de securitate, marcare și informații furnizate de producător
29	SR EN 46003:2001	Sistemele calității. Dispozitive medicale. Cerințe particulare pentru aplicarea EN ISO 9003
30	SR EN 50103:2001	Ghid pentru aplicarea EN 29001, EN 46001 și EN 29002, EN 46002 pentru industria dispozitivelor medicale active (inclusiv implantabile active)
31	SR EN 60601- 1+A1+A2+A13:2001	Aparate electromedicale. Partea 1: Cerințe generale de securitate
32	SR EN ISO 14971:2003	Dispozitive medicale. Aplicarea gestiunii riscului la dispozitive medicale

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
